

**ÚSTAV HISTORICKÝCH VĚD
FAKULTA FILOZOFICKÁ UNIVERZITY PARDUBICE**

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

AUTORKA:	Jiří Valový
TITUL:	CÍRKEVNÍ INSTITUCE NA (ČESKÉM) TĚŠÍNSKU VE STŘEDOVĚKU
ROK:	2010
POČET STRAN/PŘÍLOH:	82 /16
VEDOUCÍ PRÁCE:	doc. Ph.D. Jan Stejskal, M.A
OPONENT:	Mgr. Kateřina Čadková

Jiří Valový se ve své práci věnuje působení řádových domů na Těšínsku. Od období středověku dovádí jejich stručnou historii až do sekularizace konce 18.století. Jeho primárnímu zájmu se těší řád benediktínů, a konkrétně hlavní klášter v Tynci a jeho filiálka, klášter v Orlové. Pro doplnění obrazu řeholních organizací na Těšínsku si student Valový přibírá ještě historii dvou klášterů žebavých řádů, františkánským bernardinů a dominikánů.

K práci s prameny a literaturou po metodické stránce nemám výhrad. Student hned v úvodu kriticky hodnotí omezené pramenné možnosti, na kterých svoji práci staví, stejně jako nečetné tituly sekundárních zdrojů z konce 19. a z 20. století. Zde je nutno vyzdvihnout, že prameny i informace sekundární dokáže čerpat shodně z literatury a edic jak české, tak i polské provenience. Nechybí zde ani citace z literatury německy psané. Historii řádových domů na Těšínsku tedy autor skládá chronologicky postupně, a to i s vědomím černých děr, které se v ní nedaří prosvítit svědectvím pramenů. Tato černá místa pak autor buď pouze stručně komentuje nebo doplňuje vlastními interpretacemi, které jsou citlivé a rozhodně nemohou být obviněny z troufalosti. I opatrný přístup k sekundární literatuře je znakem zodpovědného přístupu k informacím a jejich užití. Obecně bych ráda vyzdvihla i autorovu schopnost stručného shrnutí informací a možností, jak s nimi dále nakládat.

Mezi poznámky, které by měly napomoci autorově reflexi, patří jedna drobnost. V literatuře k dějinám františkánského a dominikánského řádu v Čechách bych doporučila užít konkrétní tituly, které se cíleně těmito kapitolami naší minulosti zabývají a nespoléhat se pouze na Bubenovu Encyklopedii, ze které vystupuje stručný obraz žebavých řádů u nás zbytečně schématicky. (např. Černušák a kol. pro dějiny dominikánského řádu, P. Hlaváček pro

františkánství pozdního středověku). Tuto poznámku nicméně uvádím s vědomím, že autor avizoval již od počátku, že právě pohled na těšínské benediktíny je pro něj primární a tudíž nepovažuji za nijak závažný nedostatek práce, že v ní nebylo čerpáno z výše zmíněných či jim příbuzných publikací.

K celkovému hodnocení práce jistě patří slova veskrze pochvalná. Volba tématu a jeho zpracování bylo dle mého názoru zvoleno spávně, a to i přesto, že historie těšínských řádových domů nenabízí nikterak obsáhlý výběr materiálu ke zpracování. Kolega Valový přesto vytěžil ze své sondy do čtyř příběhů klášterních institucí jednu z vývojových linií, kterými procházela těšínská společnost. Zachytil jednak věčné stýkání českého a polského státu i kultury na tomto území. Zachytil vlivy, které měly (či neměly) na vývoj řádových domů změny na vládnoucích pozicích, zejména v momentě rozmachu reformace v kraji. Prokreslil (alespoň dílčím způsobem) některé vazby mezi územními řádovými organizacemi a dokonce se mu zadařilo okrajově proniknout i do dějin každodennosti benediktínských klášterů Těšínska. Tyto všechny body dovedně shrnuje v závěru práce.

Celkovou práci navrhuji ohodnotit **výborně**, s přihlédnutím k průběhu obhajoby.

V rámci obhajoby bych také ráda slyšela autorův názor na možnosti dalšího výzkumu tématu řeholního života v oblasti Těšínska či na území širěji definovaném.

V Olomouci 8. srpna 2010

Kateřina Čadková